

oogen staarden hem voorbij, over het riviertje, het donkere verschieft in. Een lang stilzwijgen schoof zich tusschen hen als een onzichtbare scheidsmuur. Met de beste voornemens was zij hierheen gegaan, om hem te zeggen hoe lief zij hem had en wat haar leven zou wezen zonder hem. Wat had zij zichzelf beloofd van dit samenzijn onder vier oogen, hier op deze plek, waar zij beiden zooveel gelukkige uren hadden doorgebracht! Nu eerst besepte zij hoe haar hoop ijdel geweest was. Wat had deze hoop haar dikwijls getroost in de lange nachten, als zij niet slapen kon, en dacht aan hem, dien zij liefhad. En nu? Wat hij daareven gezegd had was slechts een herhaling van hetgeen hij haar geschreven had in dien brief — minder koud dan de doode letters en meer verzoenend door den vorm waarin hij het mededeelde. Maar anders? Het was alles zoo duidelijk, zoo duidelijk; hoe had zij nog een andere oplossing kunnen verwachten. Nu voelde zij het zoo: hij had haar niet lief, hij voelde niets voor haar. En plots kwam zij zichzelf voor als een bedelares, die een voorbijganger om een aalmoes vraagt, om een offer, dat hij nooit brengen kan, omdat hij een vreemde is. Want dat was hij nu voor haar: een vreemde. En toch, zij had genoeg kunnen antwoorden, heel veel; maar zij wilde niet, zij kon niet; het was haar alsof iets heel moois en liefs haar ontnomen was. Zij voelde haar leden loodzwaar worden; een koortsachtig rillen deed haar lichaam bewegen. . . . Voor haar betraande oogen loste zich de omgeving op . . . de vlakke, de boomen, het riviertje met staag rollende golfjes. . . .

Verkleurde beelden uit het verleden kwamen haar voor den geest. . . . Ze was altijd een stil meisje geweest, schuw en trotsch, vol van sprookjes, heimwee Haar ouders waren vroeg gestorven en haar leven was van toen af zoo hard, zoo ruw geworden, zoo'n schrille tegenstelling met wat zij zich ervan had gedroomd. Toen was hij gekomen. Zij had hem dadelijk lief gekregen. Zonder te vragen waarom en waartoe. Hij was zoo goed en zoo verstandig. En zij was dronken geweest van geluk, had tegelijk gelachen en geweend. Zij had wel alles voor hem willen doen — het leek wel een roman toen En dit was het einde?

Wat nu? — Zij kon toch niet levenslang ongelukkig worden voor een paar dagen zonnenschijn? Had zij maar vroeger ingezien, dat hij, de rijke student, geen partij voor haar was. Maar haar lievende meisjesziel wist niet van stand.

Een vogel vloog met luide schreeuw over hun hoofd. Dat bracht haar tot de werkelijkheid.

Het einde — het einde — was dat nu werkelijk het einde — werkelijk?

Zij trachtte te slikken — heete tranen welden in haar oogen. Een zeldzame bitterheid vervulde haar hart — een bitterheid tegen de wereld, met zijn sociale verhoudingen, tegen zichzelf, tegen hem, dat hij haar zoo bedrogen had. —

Het deed haar pijn toen zij zijn stem hoorde, die zelfde stem, waar zij eens heel haar geluk in vond.

„Spreek, Annie,” vroeg hij, „ben je boos op me?” Hij boog om haar gezicht te zien.

„Neen,” zei zij zoo zacht, dat hij het nauwelijks hoorde. „Neen . . .” hoe kwam dat over haar lippen?

„Nu dan, Annie, vaarwel. Wanneer je mij noodig hebt — ik blijf natuurlijk altijd je vriend. Tracht mij te vergeten.”

DE IJSEL-CENTRALE TE ZWOLLE.

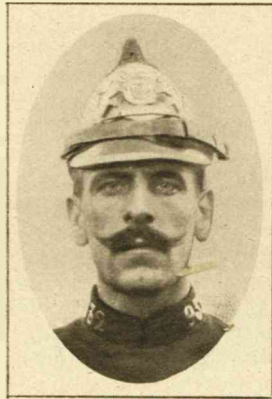
Deze IJssel-centrale wordt de lichtbron voor West-Overijssel en voorloopig meer speciaal voor de steden Zwolle, Deventer en Zutphen. Het is een groot gebouw met een reusachtigen schoorsteen van 70 Meter hoog. Inwendig is het verdeeld in ketelhuis, ruimte voor hoog- en laagspanning, vertrekken voor personeel, werkplaats, diverse wasch- en pomplokalen en magazijn. Midden Februari zal met stroomlevering worden begonnen.

D. VAN BOSSE †

H. F. v. ROSMALEN †

C. TITSELER †

Op 68-jarigen leeftijd is te Amsterdam overleden de heer D. VAN BOSSE, een man, die in het openbare leven dier stad tal van belangrijke functies bekleedde. De overledene was ridder in de orde van den Ned. Leeuw en de Oranje-Nassau-orde. — Te 's-Gravenhage is op 79-jarigen leeftijd overleden de heer H. F. v. ROSMALEN, oud-directeur van het Burgerweeshuis aldaar. — De politie-agent C. TITSELER, die Zondagavond op de Kattenburgerbrug een messteek kreeg en een kwartier daarna overleed.

Hij greep naar haar hand, die zij hem willoos vatten liet. Hij maakte een beweging, alsof hij nog iets zeggen wilde — toen nam hij zijn hoed af, zoo diep en hoffelijk als de wereld het voorschrijft

Haastig ging hij weg. Na enkele passen zag hij om. Zij stond stil voor zich te staren.

Bij den bocht van den weg zag hij opnieuw om; nog stond zij op de zelfde plek.

Zij zal toch niet — neen, daartoe was zij te verstandig! — Goddank dat het voorbij was. Hoe was zij veranderd; wat was zij mager geworden — weer zag hij werktuigelijk achter zich, ofschoon hij wist dat hij haar niet meer zien kon

* *

Het was Mei. Aan den arm van Hans liep, het lief gezichtje stralend van geluk, een in vereering tot hem opziend meisje — zijn verloofde. Ze gingen denzelfden weg dien hij met Annie zoo dikwijls gegaan was. Hij had hem willen vermijden, dien weg waaraan zooveel treurige herinneringen verbonden waren; maar als tegen zijn wil, als werd hij ertoe gedwongen ondanks zichzelf, gingen zijn voeten het welbekende pad. Telkens nam hij zich voor terug te keeren, terug eer hij de plek bereikte waar hij voor altijd van Annie afscheid genomen had — maar zijn voeten gingen Onweerstaanbaar trok de noodlottige plaats van hun lang geleden liefde hem aan.

En nu stonden ze daar, waar hij Annie voor het laatst gezien had; weer zag hij dat doodsbleeke gezicht, die vertwijfelde oogen, de tot schreien vertrokken mond

Het meisje naast hem, dat zoo argeloos was en zoo gelukkig, voelde zijn arm trillen in de hare.

Snel zag ze tot hem op, schrikkend van zijn plotseling stilstaan, van den angst in zijn starenden blik „Hans!” — ze gilte het bijna uit, niet begrijpend hoe zoo opeens de uitdrukking van zijn gezicht als in een hevige smart verstarde.

Hij beheerschte zich, dwong zijn jagende gedachten tot rust.

Het was immers niets geweest, een kleine roman, en die geëindigd was, voor goed Ach, ook Annie zou het nu wel vergeten zijn, en opnieuw gelukkig worden — als hij-zelf.

Het meisje had de armen om hem heen geslagen, zag hem aan, smeekend.

„Het is niets,” zei hij dof; „ik dacht aan. . . vroeger . . .”

Ze drong zich vaster tegen hem aan, antwoordde: „ik begrijp je; ik wist het . . . Mij zal je nooit verlaten, niet waar?”

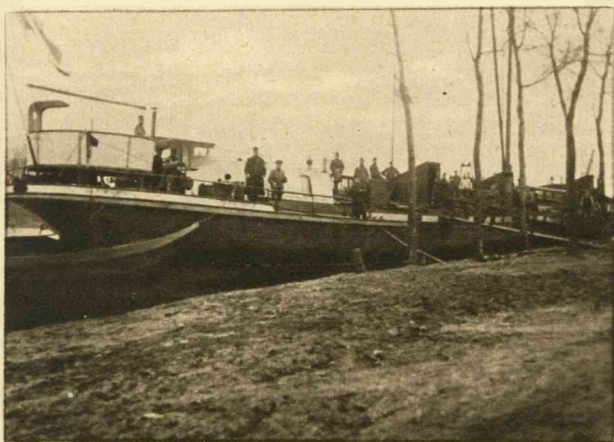
Als een angstkreet klonk haar stem. „Wij zullen samen gelukkig zijn, altijd, altijd . . .”

Hij boog zich tot haar over, kuste haar wang.

„Ja, liefste, altijd . . . !”

Maar hij gevoelde hoe koud zijn kus was, hoe ver zijn stem klonk, als uit 't verleden.

En nu eerst wist hij dat hij een misdaad had gedaan.

Hoe de pontoniers zijn ingedeeld.
Hun tijdelijk kwartier.

Aan den maaltijd in het tijdelijke scheepsverblijf

Nederlandsche Pontoniers

EEN KRANIG STUK WERK. Een schipbrug van 170 M. lengte geslagen over de rivier de Linge.

De cantine.

De slaapplekken in een rivierschip op de rivier de Linge.